

[diagnos: voluminös, ofullständigt framställd livsmåder]

när du läser det här är jag död

jag hoppas varje gång att du ska vara någon annan. en främling utan historiens kvardröjande spår. men dina handledsblå vägkors matchar fortfarande mina ögons murgröna och jag är lika neutral som fanas kors över landets flaggande lack, när poänger faller och jag med dem, när du skymtas i en ögonvrå genom en caféruta i ett blåsig Stockholm. tre steg bort från dörrposten och se hur jag tvärnitar, havererar i soffan och kantrar ut ur min väl valda kostym. se, hur du drar in över huden och vänder mig två världar bort efter bara 2 ögonkast och hur du rullar in över en himmel jag inte tror på och hur du välter omkull alla självsäkra meningar jag har på lager och hur din mun är det enda jag ser och hur du leder in ekern i navet och hur krampen i rummet där jag burit liv, väcks upp. tiden är en skoningslös plundrare. en gangster utan amnesti på dagordningen. och du sätter och sår den första delen av en utförlig minneslucka att putsa upp litet senare. kanske blir det till Oktober den här gången.

och se hur det står så tydligt och klart. att strykhärdad kärlek uthärdar brutala törnar och objudna gäster i palmlunden, att den står pall när förbrytarna anländer med katarr och infektion, att oöm ömhet överlever allt. igen och igen. man minns alltid den första man avsiktligt dödade bort från barndomen. och du, mitt första perfekta mord är ständigt pågående. det tar aldrig slut. din andedräkt mot mitt kindben i en evig scen. jag är väntan. jag är patetik och ravin. jag är Ägirs maka i havet. jag är en orolig remsa i ökenland. jag är önskvärt ofruktbar via svulster och korsade knän. jag är allt du vill och så gärna till lags. hur mycket är det tillåtet att dyrka. ett rum, en säng, tvära tak och branta väggar, det var en evighet sedan, det var nyss och det är nu. vi är Sam Cooke och Cassius Clay. vi är Ask och Embla nyss stigna ur träden. lämna mig aldrig. aldrig. här vill jag dö. just här. i din armhåla. i ditt bröst. när. när sveps dagen ur ögat.

jag - ett svin, en asätare fylld till brädden med trikin och allergi. jag fyller mig med en livstid av hägringar och plagiat för att få andas bara en timme, en halv, en jävla kvart bredvid dina underarmar som av misstag möter mina under bordet och bruset i mina öron klänger sig fast i taket, flinar åt hela uppträdet, åt mig, för jag vet. jag vet så väl. att jag är fallen. sågad och avhuggen. som en tragisk i rännstenen. som en kronisk idiot. mitt blod är stökigt, orent och vårdslöst. och jag glömmer att den största klockans visare snart når timmen noll och jag glömmer mina ogjorda måsten och uppskjutna borden. för du är en sådan som går. för du är inte en sådan som inte når.

jag - ett kreditväsen; lägg en slant i min bh. lägg en timme runt min hals eller två evigheter i min säng. ja, jag vet. jag är 1800 kronor utekväll och taxi. jag är minus radhus, minus Weber och tingeltangel att sänka timmar efter klockan tre med. jag är inte ens ett andrahandsval. jag är budgetval. för länge sedan köpt, såld och undergångsvärderad. jag är en ljummen Veckans Öl. aldrig tillräckligt god. men hur du rätar ut min ryggrad och får golvet att etsa in ett välbekant mönster in i mina knäskålar. du är obegränsad, omätbar och oändlig. jag är ostämd, obäddad och ständigt förlagd. dina vassa krön omsluter mig, rättar till tonen och bedövar mig, gör mig omdömeslös och behagligt bortvänd från vett och etikett. handleden mot strupen. du håller mig som ett djur i bur och äter mig från insidan och ut. du, ett recept på en fullständig människa. mitt

lipsgloss på glid och jag dör, fan, jag dör. resten av natten, dagen, hela veckan och i månader efteråt.

och efteråt, förbannar jag dig i timmar, i veckor, i sömnlösvärlden jag regerar över och jag hatar dig för att du är förutsägbar som årstidernas mönster och för dina händer som fortfarande bränner på min kropp och för din doft som aldrig lämnar. för att du lämnar mig kastlös, så rastlös och bottenlös. jag är drottningen av slask och sot med 90-talskajal och yesterdays hårfärg. jag är stamkunden utan pengar och min självkänsla ligger redo att hämtas ut på Apoteket för en röding. 500 spänn fysisk poesi ända in i grundstenen. och vad jag hatar, för att jag hängt mig, klängt mig och sänkt mig över dig som en parasit, som en desperat blodigel på en febersjuk kapillär, som en korrupt regering lismande efter ditt bistånd, som en galen Conquistador redo att slakta och söndra guldets rättmätiga ägare. sanningen är alltid nyfödd. den tuggar omsorgsfullt sönder timglaset och tillfångatar världen undan oss. stanna. gör om - gör rätt. syresätt mig. älska mig. du är fortfarande oöverträffad.

du är alla mina motiv.

mitt enda motiv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren K* med Poeter.se id #7098 innehar upphovsrätten